

sig til at lægges til Grund for en Afskillelse med særlige Straffebestemmelser, om Forfalskningen af et Dokument er skeet i vindeslyg Hensigt eller ikke, eller om den har paaført eller tilfåget at paaføre en Anden en Skade, er det dog unægteligt, at dette Moment har en saa væsentlig Indflydelse paa Handlingens strafværdige Charakter, at der vel kan være Tve til særligt at fremhæve det ved en Bestemmelse om, at Straffen under særdeles formildende Omstændigheder skal kunne ned sættes under den fornævnte ordinaire laveste Grad af 1 Mars Strafarbejde: Ifølge den ovenfor angivne, fra Fd. 1840 § 62 hentedede Betragtning har man imidlertid troet, at det selv under de nysomhandlede Betingelser ikke nogensinde burde tilstedes at bestemme Straffen lavere end til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, forudsat at en yderligere Ned sættelse ikke maatte være begrundet i andre Momenter, navnlig Dokumentets mindre Farlighed som Følge af dets øiensynlige Mangler, jfr. Udkastets § 267. Ganske vist udtømmes Begrebet om „Gjenstandens særdeles Bestaffenhed“ i Fd. 1840 § 62 ikke ved de nysomtalte Momenter, Gjenstandens Ubethdelighed og Mangelen af vindeslyg Hensigt, og det er endog antageligt, at Fd. 1840 § 62 derved nærmest har tænkt paa noget Andet, t. Ex. det Tilfælde, hvor den i et Dokument af en vis Art foretagne Forfalskning ikke egentlig vedrører den Side af samme, der giver det dets særlige Betydning i den her omhandlede Henseende; men ligesom det turde være saare vanskeligt i Loven at præcisere den sande Betydning og den rette Anvendelse af en saadan Tænke, saaledes er det formeentlig ogsaa mindre nødvendigt udtrykkeligt at fremdrage den i Loven, efter som man, naar et Tilfælde af den tilfågete Bestaffenhed skal indtræffe, vil kunne bringe Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 264 om Straffens Ned sættelse under særdeles formildende Omstændigheder i Anvendelse, eller efter Omstændighederne med Tve kunne gjøre gjældende, at Forfalskningen efter Bestaffenheden af den Deel af Dokumentet, der er forfalsket, ikkun henhører under Udkastets § 266 angaaende Forfalskningen af mindre betydende Dokumenter.

Det tør efter det Anførte anses overflødigt at dvæle videre ved Straffebestemmelserne i Udkastets §§ 264—266, ved hvilke det dog maax erindres, at der ved sammes Fast sættelse har maattet tages Hensyn til, at de ogsaa skulle omfatte det gjentagne Dokumentfalsk m. v., idet man, som bemærket, har troet ikke i Bedrageri Materien at burde tillægge Gjentagelsen nogen særligt kvalificerende Virkning. Et heller trænger Reglen i Udkastets § 267, der stemmer med den i den senere § 270 2det Punktum indbeholdte, til Fd. 1840 § 64 svarende, Bestemmelse, om Straffens Ned sættelse til det Halve i Tilfælde af Forfalskningens Slethed til nogen nærmere Begrundelse; og man skal derfor kun tillade sig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Affættelsen af den her omhandlede Cyclus af Paragrapherne. Det vilde vistnok være ønskeligt, om man ved en almindelig, klar og bestemt Betegnelse for de i Udkastets § 264 nævnte Dokumenter kunde have undgaaet den noget vidtløftige Opregning af Exempler, men da disse dog tjene til at oplyse, hvilken Art af Dokumenter der sigtes til, har man anseet det for rettest, at følge den i Fd. 1840 i denne Henseende brugte Fremgangsmaade, som ogsaa stemmer med, hvad der er skeet i andre Love, bl. A. i den norske Straffelovs Kap. 21 § 27, idet man dog, i Eighed med den nysnævnte Lov, har fundet Anledning til en almindeligere Tilføjelse, som kunde omfatte de muligviis ikke udtrykkeligt nævnte Dokumenter af den tilfågete Art og derhos antyde det Charakteristiske ved denne, nemlig at Dokumentet sigter til at stifte Rettigheder eller hæve Forpligtelser. Af de i Fd. 1840 § 60 nævnte Dokumenter har man udeladt „Creditiv“, da dette indbefattes under „Anviisning“, hvorhos man har anseet det rettest at sætte „Ovittering“ sidst i Rækken. Hvad Testamenter angaaer, er det vel saa, at den blotte Underskrift ikke gjør et saadant Dokument fuldgjældigt, idet dertil endvidere udfordres, at de befalede Former, der skulle konstatere, at Bedkommende i Udfærdigelses Dieblisset har været ved sin Fornusts fulde Brug, ere iagttagne; men, da Dokumentet dog ogsaa uden Sagtagelsen af disse Former i flere Henseender kan have sin store Betydning og paa forskjellig